

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 304/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť V. T., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 až 3 a v čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 10 C 87/2008 z 13. novembra 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 88/2013 z 13. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. T., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2014 doručená sťažnosť V. T. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 až 3 a v čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný

súd“) sp. zn. 10 C 87/2008 z 13. novembra 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 88/2013 z 13. februára 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka bola namietaným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10 C 87/2008 z 13. novembra 2012 zaviazaná zaplatiť spoločnosti I., s. r. o., K. (ďalej len „žalobkyňa“), sumu 7 136,70 € s príslušenstvom a trovy konania. V prevyšujúcej časti okresný súd žalobu zamietol. Okresný súd v namietanom rozsudku dospel k záveru, že sťažovateľka prijala od žalobkyne platbu za služby právnej pomoci v sume 215 178 Sk bez právneho dôvodu, v dôsledku čoho sa bezdôvodne obohatila.

Proti rozsudku okresného súdu z 13. novembra 2012 sťažovateľka podala odvolanie, v ktorom poukázala „najmä na to že:

1. *rozhodnutie okresného súdu trpí vadou podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d) a f) O. s. p.*
2. *súd 1. stupňa v celom konaní nevzal do úvahy ani jeden z dôkazov predložených žalovanou,*
3. *na základe vykonaných dôkazov súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam*
4. *rozhodnutie súdu I. stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci“.*

Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Co 88/2013 z 13. februára 2014 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil v odvolaní napadnutej časti rozsudku, v ktorej žalobe vyhovel, a odmietol odvolanie proti tej časti rozsudku, ktorou bola žaloba zamietnutá.

Sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti okrem iného uviedla:

«... Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací dňa 13. 2. 2014... preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok 10C 87/2008, ako aj celé konanie ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k novému záveru, a to že už nie sú dôvody pre zmenu, alebo zrušenie rozsudku v tej časti, ktorou bolo žalobe vyhovené. Ale sťažovateľka ako žalovaná osobnú účasť na pojednávaní považovala za mimoriadne dôležitú, chcela sa na ňom vyjadriť ku všetkým relevantným skutočnostiam, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní... a prípadné

nejasnosti pred súdu vysvetliť. Napriek tomu ale Krajský súd v Košiciach konal... bez nariadenia pojednávania a ako súd odvolací takto rozhodol.

Rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach... ale trpí vadou vo vzťahu k sťažovateľke ako žalovanej, pretože jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, čím bolo porušené základné právo občana na súdnu ochranu, bola porušená rovnosť účastníkov v konaní a sloboda prejavu tak ako to stanovuje čl. 46 ods. 1-3 a čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky...

Dôvod na podanie sťažnosti... vyplýva aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, lebo postupom súdov bolo porušené základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie (the right to a fair trial).

V konaní obidvoch súdov došlo nielen k vadám ktoré sú uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., ale Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací sa nezaoberal ani len splnením vlastných pokynov, ktoré boli dané OS KE II v jeho zrušovacom „Uznesení“ spis. zn. 2Co/31/2011, ktoré vydal ten istý súd dňa 11. 11. 2011.

Krajský súd v Košiciach tým, že ako odvolací súd konal a rozhodol bez nariadenia pojednávania, žalovanej znemožnil aj realizáciu tých procesných práv a úkonov, ktoré každému občanovi dáva zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Všetky práva žalovanej konať pred odvolacím súdom, zúčastniť sa na pojednávaní, robiť na ňom prednesy, vysvetliť v odvolaní uvedené relevantné skutočnosti, vyjadriť sa k tvrdeniu protistrany a pod. boli sťažovateľke ako žalovanej súdom ako možnosť jednoznačne odňatá. Takýmto konaním sa súd dopustil voči žalovanej zároveň aj odmietnutia spravodlivosti (denegatio iustnie).»

Na základe uvedeného „sťažovateľka dôvodne tvrdí, že sťažnosťou napadnutý rozsudok Okresného súdu KE II spis. zn. 10C 87/2008 a Krajského súdu v Košiciach spis. zn.: 2Co/88/2013 zo dňa 13. 2. 2014, trpia vadou a sú podľa čl. 46 ods. 1-3 a čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky a ustan. § 237 písm.f) O. s. p. nesprávne.

Navrhuje preto, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu KE II spis.zn. 10C 87/2008 a Krajského súdu v Košiciach spis. zn.: 2Co/88/2013-311, zo dňa 13. 02. 2014 v celom rozsahu zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie a I. s. r. o. uložil,

aby sa dočasne zdržali oprávnenia priznaného im právoplatným rozhodnutím súdu spis. zn.: 2Co/88/2013 zo dňa 13. 02. 2014.“.

Sťažovateľka v sťažnosti označila za svojho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: „*JUDr. V. T., PhD., advokát so sídlom:...*“.

Pretože sťažnosť nespĺňala náležitosť podľa § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd vyzval sťažovateľku listom z 29. apríla 2014 na predloženie splnomocnenia na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom advokátom v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Pretože sťažovateľka vo svojej sťažnosti označila zrejme samu seba na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, osobitne bola poučená o tom, že túto zákonnú požiadavku nemožno opomenúť ani v prípade, ak sama sťažovateľka je advokátkou. Zároveň bola sťažovateľka upozornená na to, že ak nepredloží splnomocnenie v uvedenej lehote, ústavný súd môže jej sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka uvedenú výzvu prevzala 7. mája 2014, na túto však do dňa predbežného prerokovania sťažnosti nereagovala a požadované splnomocnenie ústavnému súdu nepredložila.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať...

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť v predloženej podobe nespĺňa náležitosti, ktoré pre uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde.

Z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde (ani z iných jeho ustanovení) nevyplýva, že by sťažovateľka, ktorá je sama advokátkou, nemusela byť v konaní pred ústavným súdom zastúpená iným advokátom/advokátkou, teda že by nemala povinnosť pripojiť k návrhu na začatie konania splnomocnenie na jej zastupovanie iným advokátom/advokátkou (pozri tiež rozhodnutia I. ÚS 93/02, I. ÚS 182/05).

Pretože ústavný súd upozornil sťažovateľku, že v prípade nepredloženia splnomocnenia môže byť jej sťažnosť odmietnutá, a sťažovateľka aj napriek tomu v lehote stanovenej ústavným súdom a ani neskôr (až do dňa jej predbežného prerokovania) splnomocnenie pre advokáta na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom

nepredložila, ústavný súd jej sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2014